

EÚ ide obnovovať hospodárstvo v kríze: čo za to bude chcieť?

Branislav Michalka

3. júna 2020 **Politika**

Počas výnimočného stavu, ktorý bol v súvislosti s koronavírusom zavedený národnými štátmi takmer na celom území EÚ, došlo k výraznému oslabeniu ekonomiky a podľa očakávaní sa má európska ekonomika v tomto, aj budúcom roku stretnúť so značnými problémami. Prvé náznaky sú už tu a ekonomika EÚ sa prepadla najhlbšie v jej doterajšej histórii.

Nový rozpočet

Zoči-voči týmto problémom, sa rozhodli európske inštitúcie jednať a prijať novú finančnú stratégiu na roky 2021 – 2027. Návrh tej pôvodnej bol predložený už v máji 2018, následne ho v novembri 2018 prijal Európsky parlament, čo potvrdil aj nový parlament po voľbách v roku 2019. Pôvodný plán počítal s rozpočtom 1,1 bilióna eur.

Situácia sa však zmenila po pandémie koronavírusu. Parlament požiadal Komisiu, aby pripravila núdzový rozpočtový plán. Zároveň požadoval vytvorenie ozdravného hospodárskeho balíka v hodnote 2 biliónov eur, ktorý by pomohol vyrovnať sa s následkami pandémie. To znamenalo navýšenie pôvodne plánovaného rozpočtu o cca 900 miliárd eur.

Nakoniec predstavila Európska komisia 27. mája dlho očakávaný plán hospodárskej obnovy. Informácia, ktorá bola najočakávanejšou a týkala sa navýšenia rozpočtu, znela: 750 miliárd eur. Predsedníčka Komisie von der Leyenová k tomu povedala: *„Dnešok je pre nás zlomovým dňom. Čo bolo na začiatku iba malým vírusom, ktorý ľudské oko nie je schopné ani vidieť, sa premenilo na ekonomickú krízu s rozmermi, ktoré sa nedajú prehliadnuť.“* Výsledkom týchto úvah je najväčší podporný balík pre ekonomiku EÚ v jej histórii. Ekonomika EÚ totiž zaznamenala v prvom kvartáli tohto roku historicky najväčší prepád.

Riešenie? Zadlžiť sa!

Kde však na tieto nadštandardné výdavky vezme EÚ peniaze? Prístup zodpovedá modernému demokratickému štátu: požičajú si ich na finančných trhoch. Svoje nové dlhy by chcela EK začať splácať najskôr v roku 2028 a očakáva, že ak všetko pôjde dobre, mala by sa ich zbaviť v roku 2058. Čiže EÚ čaká 30 rokov splácania dlhu, ktorý, ak sa vyskytnú nové problémy, bude narastať. A z čoho vlastne plánuje EÚ dlh hrať? Von der Leyenová nakoniec priznáva, že *„najideálnejšie by bolo, keby ho Únia zaplatila z nových európskych daní.“*

Akými novými daňami obšťastnia jednotlivé európske štáty svojich občanov, to ponecháva EK na národných vládach, ale odporúča im, aby zvážili štyri nové zdroje euro-rozpočtu: digitálnu daň, uhlíkové clo, časť výnosov z predaja emisií a daň vybranú na základe spoločného konsolidovaného základu dane právnických

osôb.

Miliardy pre Slovensko, alebo od Slovenska?

EÚ už aj vyrátala jednotlivým štátom koľko majú prispieť do spoločného rozpočtu. Pre Slovensko by to mala byť suma 5 miliárd eur. Únia nás však ubezpečuje, že dostaneme obratom späť 8 miliárd eur. Táto lákavá vízia však má niekoľko háčikov. Ostatne, tak ako vždy. Čerpanie týchto peňazí, ktoré dostaneme navyše, nie je ponechané na našej ľubovôli. O tom na čo a ako budú tieto peniaze využité v jednotlivých štátoch, bude rozhodovať aj EÚ a jej kritéria.

Keď domyslíme všetky skutočnosti, tak sa nám ukáže na konci nevábny obraz, na ktorom je na jednej strane niekto, kto dáva hotovú sumu 5 miliárd, bez toho, aby si kládol nejaké podmienky a na druhej je niekto, kto mu za to sľubuje 8 miliárd, ale len keď splní sériu špecifických podmienok. Tento model je popretím starého známeho hesla: lepší vrabec v hrsti, ako holub na streche. Z predchádzajúcich rokov poznáme ako prebieha tento proces: peniaze sú vyčlenené na konkrétne okruhy, nedajú sa vziať a použiť na čo si práve národná vláda zmyslí; potom treba vytvoriť taký projekt, ktorý EÚ schváli; keď nie je projekt schválený EÚ, tak sa peniaze nedajú čerpať; keď sa už čerpajú, môže z nich značnú časť rozkradnúť nejaký politik; ak ich nerozkradne politik a sú použité, kontrola môže odhaliť dodatočné nedostatky v projekte, či v jeho realizácii a peniaze bude treba vrátiť.

Podľa liberálnej poslankyne Lucie Ďuriš Nicholsonovej: „*V čerpaní eurofondov bola minulé vláda veľkým amatérom a kvôli tomu sme v minulosti prichádzali o desiatky miliónov eur.*“ No uvidíme, čo nám predvedie tá nová vláda. Ale boli a budú to len desiatky miliónov eur? Takže v čom spočíva vlastne to blaho členstva v EÚ? Nakoniec, keď všetko podčiarkneme a zrátame, môžeme byť prekvapení, že naše celkové zisky nemusia byť veľké alebo dokonca nemusia byť ani žiadne. Najmä ak do hodnotenia zarátame straty nefinančného charakteru.

Niečo za niečo

Tieto kultúrne, národné a strategické straty sú presne tými dlhodobými mínusmi, o ktorých nechcú naši politici už od 90. rokov nič počuť. EÚ je skrátka dobrá a vzdanie sa národnej a kultúrnej suverenity je drobnosťou, oproti všetkým tým výhodám, ktoré získame, napr. oproti: multikulturalizmu, imigrantom, LGBT agende, ekologickej agende, gender ideológii a podobným darom mudrcov zo Západu. A hlavne oproti euro-dotáciám, na ktoré sa politici obzvlášť trasú, a ktoré ich udržujú v stave príjemnej národnej apatie.

Toto všetko samozrejme už máme, ale Brusel a jeho oddaní slovenskí spojenci zacítili teraz novú príležitosť. Mladý ľavicový liberál Michal Šimečka sa hneď nechal počuť na svojom facebookovej stránke, že „*že Slovensko má šancu v rokovaní o záchrannom balíku ukázať, že v porovnaní s nedemokratickým Maďarskom alebo Poľskom zdieľa európske hodnoty.*“ Posolstvo je jasné: ak sa vzdáte svojej kultúrnej identity a pokloníte sa Bruselu, tak dostanete peniaze. Ak nie ... (tak nám zostane len poslať tých 5 miliárd a čakať).

A mladý liberál pokračuje: „*na stole je návrh masívneho ozdravného plánu, ktorý pomôže naštartovať ekonomiku a posunie Európu smerom k politickému zjednoteniu.*“ Takže situácia sa nám začína vyjasňovať: bude sa zjednocovať. Európa nebude Európou národov, ako si niektorí naivne mysleli, ale ešte centralizovanejším byrokratickým molochem, plným usilovných ľavicových

liberálov, ako je Michal Šimečka. A aby sme neboli smutní, ak nakoniec tých peňazí toľko nebude, tak nám oznamuje, že: „*Pozíciu Slovenska nemôže určovať len jednoduchá účtovnícka logika („koľko sa nám ujde?“), hoci aj podľa nej získame možno až o desať miliárd navyše. Rovnako musíme brať do úvahy vyšší strategický a európsky záujem. Budúcnosť Slovenska leží v silnej, demokratickej a zelenej Európe. O nej sa dnes rozhoduje. **Odmietnutie záchranného plánu by uvrhlo EÚ do ekonomickej a politickej krízy, z ktorej by sa už nespamätala.***“

A to je skutočný dôvod celého „veľkorysého plánu“. Záchrana papalášov v Bruseli. A ak by nakoniec tie peniaze neprišli, tak nás bude hriať pocit, že EÚ bola nielen zachovaná, ale aj posilnená. A ak by niekto niečo namietal? Šimečka má jasno kto to bude: „*Určite sa vyrojí plno hejterov, ktorí budú nespokojní s tým, že dnešné dlhy máme splácať budúci príspevkami do rozpočtu EÚ.*“ Predstavte si, ešte sú na svete takí „hejteri“, ktorí sa netešia na dlhy a splácanie! Neuveriteľné. To budú určite všetko extrémisti.

Ako si zaslúžiť peniaze?

EÚ vie, že hrá o veľa. Ich tradiční proeurópski partneri Taliansko a Španielsko sú prví na rade pokiaľ sa týka pomoci. A dôvod? Boli viac zasiahnuté pandémiou. V skutočnosti však Brusel vie, že strata Talianska by bola katastrofou a preto urobí čokoľvek, len aby si Talianov kúpil. Slovensko, ako malého a submisívneho hráča, má istého tak či tak. Čiže Slovensko ako štát, ktorého premiér sa sťa malý školáčik hrdo chválil do Bruselu, akým je úspešným Napoleonom korona-vojny, nemusí na rozdiel od Talianska, ktoré hlásilo a nariekalo pravý opak, dostať zas tak veľa. Ako si teda potom tie peniaze zaslúžiť? Jednou z ciest, ktorá sa ponúka, je hrať úlohu trójskeho koňa vo V4 a byť za to odmenený. Šimečka radí: „***Teraz máme šancu to ukázať a postaviť sa na správnu stranu dejín. Aj keby to malo znamenať, že zostaneme vo V4 osamotení.***“

Poslanec európskeho parlamentu za Smer, Robert Hajšel neohrozene tvrdí: „*Budem v Európskom parlamente presadzovať, aby k peniazom z týchto nástrojov mali **rovnaký** prístup všetky krajiny. ... Aj štáty ako Slovensko, ktoré po zdravotnej stránke neboli koronavírusom tak silno postihnuté, čelia aj v dôsledku prijatých preventívnych opatrení hlbokkej hospodárskej recesii.*“ Sme na to zvedaví.

Ekologickí fanatici

Nad tým všetkým sa vznáša dúha novej ľavicovej euro-ekológie, ktorej kritéria budú pravdepodobne aj kritériami akceptovateľnosti projektov. Liberáli a ľavičiari sa priam vrtia blahom, že koronakríza priniesla šancu likvidovať neekologickú výrobu. Tieto plány, v ktorých život konkrétnych ľudí a ich rodín nehrajú pre ekologických fanatikov žiadnu rolu, komentoval Šimečka takto: „*Nové stámiliardy musíme investovať do prechodu na zelenú a digitálnu ekonomiku, nie na nezmyselné dotovanie sektorov, ktoré ničia našu planétu. Slovenská vláda by mala zaujať rovnaký postoj.*“ Hajšela sa pridala: „*Zo „zúfalej koronakrízy“ sa nateraz stáva obrovská šanca úplne resetovať a prestavať fungovanie slovenskej ekonomiky, utlmiť výroby poškodzujúce životné prostredie.*“

Čiže, nastupuje zelená utópia? Budú sa zatvárať a likvidovať „neekologické“ fabriky, s neistým výhľadom na nové, „ekologické“, aby sa zelení fanatici mohli, keď opustia bratislavskú kaviareň a zavítajú medzi netolerantných divochov, cítiť ekologicky? A čo na to tzv. „pravica“? Miriam Lexmannová z KDĽ, sa

zazelenala veľmi progresívne: „*Pôžičku bude splácať dnešná mladá generácia. Je teda dôležité, aby sme sa jej priblížili v oblasti ekológie, čo zahrňa daň za plasty, clo na ekologicky nešetrne vyrábaný tovar a digitálne technológie.*“ A platenie sa stane radosťou.

Bruselské riešenie? Viac moci Bruselu.

Už počas koronakrízy sa ozývali z Bruselu hlasy, že kríza sa dá efektívnejšie riešiť, len ak sa presunie viac kompetencií z periférií do centra. Tam všetko zariadia lepšie, len im treba dať moc. Slovinský politik Janez Lenarčič, ktorý má na starosti krízové riadenie EÚ povedal: „*Povedal by som veľmi jednoducho, že krízu nemôžete zvládnuť bez zodpovedajúcej právomoci, je to také jednoduché. ... Zdravie, civilná ochrana, kontrola na hraniciach... Všetky tieto oblasti sú v právomoci členských štátov. Ak sa nezmenia základné zmluvy EÚ, nebude možné lepšie koordinovať krízové riadenie celého spoločenstva.*“

Čiže, výsledok krízy? Viac centralizácie. Výsledok hospodárskej obnovy? Viac Bruselom skorumpovaných politikov, ktorí teraz potrebujú peniaze a budú ochotní za ne odovzdať svoje právomoci. Konečný cieľ obnovy? Ľavicová a liberálna ekologická utópia s kultúrou LGBT, gender ideológiou, feminizmom, multikulturalizmom a dotáciami pre minority. Síce nič nové, ale ak všetko pôjde podľa bruselského scenára, tak by sme sa mohli zase posunúť o ďalší významný krok do tlamy bruselského Molocha.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/eu-ide-obnovovat-hospodarstvo-v-krize-co-za-to-bude-chciet/>